

a povinností válečných poškozců zák. č. 142/1920 Sb. ve znění zák. č. 39/1922 Sb. a pozdějších novel k těmto zákonům. Z norem právě uvedených (srv. § 4 zák. č. 199/1919 Sb., §§ 30, 31, 33 zák. č. 142/1920 Sb. i ve znění zák. č. 39/1922 Sb.) plyne, že záležitosti péče o válečné poškozence nepatří do působnosti politických úřadů, nýbrž že byly svěřeny zvláštním úřadům. Jsou to zem. úřady pro péči o válečné poškozence, které jsou organisovány jako úřady samostatné s určitě vymezeným vlastním okruhem působnosti a s určitou správní jurisdikcí (srov. Boh. A 3119/24).

Ale pak cit. správní řád se na řízení v záležitostech péče o válečné poškozence, patřící do působnosti zem. úřadů pro péči o válečné poškozence, nevztahuje, a žal. úřad se proto neprávem cit. správ. řádu dovolal. Je tedy výrok jeho, pokud jde o obnovu řízení ve věci invalidního důchodu za léta 1922, 1923 a 1927 nezákonný. Proto bylo nař. rozhodnutí v tomto bodě zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.825.

Elektrisace: I. Z ustanovení § 21 elektr. zák. nelze dovoditi, že žádost za dodatečné schválení změny elektrického díla se má bez řízení odmítnouti, nebyla-li změna předběžně oznámena úřadu schvalujícímu. — II. Není zásadně nepřipustno, vésti elektr. vedení všeužitečného podniku elektrisačního přes nádvoří soukromého majitele.

(Nález ze dne 3. dubna 1935 č. 14.210/35.)

V ě c: Augustin R. v K. proti ministerstvu veřejných prací o soustavnou elektrisaci.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem zsp-é v Brně ze 7. listopadu 1927 bylo Mor.-slez. elektrárnám, jež byly svého času prohlášeny za všeužitečný podnik elektrický, uděleno podle § 16 a násl. zák. č. 438/19 Sb. stavební a živn.-právní povolení ke zřízení a provozování dálkového elektrovodu o vysokém napětí z K. do F. Přípisem z 15. listopadu 1930 požádaly jmenované elektrárny o kolaudaci schválené a vybudované trati, při čemž poukázaly na to, že při výstavbě tohoto vedení se ukázala nutnost urychleně rekonstruovati část dosavadního vedení v trati M.—K. mezi sloupy č. 198 a 228 a že rekonstrukce tato byla provedena za úplného souhlasu příslušných majitelů pozemků.

Po provedeném komis. řízení, při čemž st-l proti schválení shora uvedené rekonstrukce protestoval z toho důvodu, že elektrické vedení o napětí 22 kw je nyní provedeno nad jeho domem v K., ježto tím jeho dům je znehodnocen, v případě požáru je obava, že bude znemožněno hašení ohně a možným přetížením drátů jest ohrožena bezpečnost jeho i osob v domě bydlících, zem. úřad v Brně výměrem z 11. června 1931 udělil Mor.-slez. elektrárnám jednak podle § 20 zák. č. 438/19 Sb. povolení k zahájení provozu na vedení 22 kw K.—B.—F.—O.—N., jed-

nak podle § 21 téhož zák. povolení k rekonstrukci přívodu vysokého napětí 22 kw v kat. obci K. v rozsahu shora uvedeném a povolení k zahájení provozu na tomto rekonstruovaném vedení. Současně pak námitky st-logy zamítl. Také odvolání, jež st-l z výměru toho podal, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Vyřizuje stížnost, do rozhodnutí toho podanou, dal se nss vésti těmito úvahami:

V prvé řadě musil se nss zabývatí námitkou, kterou stížnost označuje jako výtku vady řízení, že Mor.-slez. elektrárny neoznámily rekonstrukci konsentovaného vedení schvalovacímu úřadu již před provedením této rekonstrukce. Stížnost tedy vytýká, že Mor.-slez. elektrárny zanedbaly učiniti, co jim ukládá předpis § 21 el. zák. Jak si stížnost představuje tvrzené přestoupení zákonného předpisu, jehož se dopustily elektrárny, jako vadu řízení, to jest jako procesní poklesek správního úřadu, nelze se domysleti. Když elektrárny podaly žádost za dodatečné schválení provedené již rekonstrukce, byl ovšem úřad povinen tuto žádost, ať již kladně či záporně vyřídit, nemohl však způsobiti, aby elektrárny podaly o zamýšlené rekonstrukci předběžné oznámení. Má-li tedy námitce stížnosti býti příkládán vůbec nějaký smysl, je nutno vyložití ji tak, že úřad neměl o žádosti projektantčině vůbec věcně jednati, nýbrž že ji měl pro zanedbané předběžné oznámení bez řízení odmítnouti. V tomto smyslu má však námitka spíše povahu výtky nezákonnosti.

Leč v tomto pojetí není námitka důvodna. V § 21 cit. zák. neukládá se podnikateli povinnost ku předběžnému oznámení změn elektr. díla absolutně, nýbrž jen pro ten případ, kdy se žádá za povolení práv na užívání neb vyvlastnění nemovitostí, nebo jde-li o změny, které mohou míti vliv na státní vedení slaboproudé. O žádný z těchto případů však nešlo; elektrárny zejména nežádaly za povolení užívacího práva na pozemku st-lově. Z ustanovení § 21 elektr. zák. nedá se tedy nikterak dovoditi, že žádost za dodatečné schválení změny elektrického díla má se bez řízení odmítnouti, nebyla-li změna předběžně úřadu schvalovacímu oznámena.

Ale i kdyby předpis § 21 cit. zák. nařizoval předchozí oznámení změny v každém případě, kdy změna je podmíněna užíváním cizího pozemku, třeba že o zřízení užívacího práva a vyvlastnění podnikatelem nebylo výslovně žádáno, nebo kdyby zákon nařizoval, že změnu vedení nutno předem oznámiti, kdykoli mají býti dotčena práva třetích osob, nebylo by zanedbané předchozí oznámení zákonným důvodem k odmítnutí žádosti za dodatečné schválení změny. Neboť předpis § 21 elekt. zák. neobsahuje sankce toho obsahu, že zanedbání předchozí povinnosti ohlašovací stojí v cestě dodatečnému schválení změny již provedené. Proveďte-li projektant na konsentovaném vedení změnu, zanedbav povinné předchozí oznámení, může za to býti úřadem potrestán, a za okolností může úřad naříditi odstranění samovolně provedené změny a účastník, do jehož práv takovouto samovolně provedenou změnou bylo zasaženo, může se proti tomuto nezákonnému zásahu brániti prostředky právními, zejména žalobou pro rušenou držbu. Jiných právních následků zanedbání povinnosti k předchozímu oznámení změny nemá.

V další své námitce stížnost vytýká, že provedená změna neměla býti schvalována proto, že rekonstruované vedení vede nyní přes nádvoří st-lova, což je podle § 8 bodu 1 odst. 2 el. zák. nepřípustno. Stížnost však přehlíží, že v dovolaném předpisu není vysloven zákaz zřizovati vedení přes objekty tam uvedené. Zákon stanoví toliko, že nemovitosti tyto jsou vyjmuty ze zřizování práv užívacích, to jest že úředním aktem nemohou práva užívatí k těmto objektům býti proti vůli majitele zřízena. V daném případě však o zřízení užívacího práva vůbec nebylo žádáno a nebylo také úřadem povoleno. Žal. úřad vycházel tu z předpokladu, že elektrárny o zřízení užívacího práva k pozemku sousedovu nežadají a žádati nemusí, poněvadž práva k užívání pozemku toho nabyly již soukromoprávním ujednáním se st-lem. Toto soukromoprávní ujednání viděl pak žal. úřad ve smlouvě o dodávce elektrického proudu do domu st-lova. Chce-li však st-l svojí námitkou říci, že cit. předpis dlužno vykládati extensivně v ten smysl, že přes objekty tam jmenované, tedy i přes nádvoří, není vůbec, tedy ani se svolením vlastníka jejich, dovoleno elektrické vedení zřizovati, stačí odpověděti, že pro výklad takový není v textu zákona nejmenší opory a že nelze se ani domyslití legislativního důvodu, proč by právě nádvoří měla požívatí tak dalekosáhlé ochrany, když se takové ochrany nedostává ani obytným a jiným budovám, ba ani veřejným komunikacím, u nichž by zvýšený zájem bezpečnostní byl daleko pochopitelnější. Není tedy důvodu, proč by cit. předpis přes své striktní znění měl býti vykládán tak extensivně, jak tomu chce st-l. Pak ovšem není třeba se zabývatí otázkou, zdali »nádvořími«, o nichž jedná cit. § 8 elektr. zák., lze rozuměti i obyčejné dvory obytných neb hospodářských budov.

K další námitce stížnosti, že si žal. úřad nesprávně vyložil obsah závazku, jež st-l na se oproti Mor.-slez. elektrárnám vzal podpisem přihlášky k odběru proudu, tedy uzavřením smlouvy o dodávce proudu do svého domu, a že z této smlouvy nelze vyvoditi smluvní závazek st-lův, aby trpěl nad svým pozemkem vedení, jímž se proud do jeho domu nepřivádí, stačí poznamenati, že žal. úřad nerozhodl o obsahu tohoto soukromoprávního závazku st-lova, o němž by v případě sporu příslušelo rozhodovati řádnému soudu. Maje rozhodovati o dodatečném povolení vedení přes pozemek st-lův, musil žal. úřad ovšem pro tento svůj účel zjistiti, zda elektrárny, jež nežádaly za zřízení práva užívacího, jsou oprávněny do vlastnictví st-lova přepnutím jeho pozemku zasáhnouti, a za tím účelem musil zkoumati, zdali elektrárny ze smlouvy o dodávce proudu se st-lem uzavřené nabyly práva se st-lovým pozemkem řečeným způsobem disponovati.

Dospěl-li žal. úřad na základě znění přihlášky na odběr proudu, st-lem nesporně podepsané, k názoru, že st-l vzal na se závazek trpěti na svém pozemku i elektrické vedení, kterým se proud do jeho domu nepřivádí, nelze říci, že tento jeho předpoklad je v rozporu se zněním podepsané přihlášky, nebo že není jejím zněním dostatečně kryt. Zjištění žal. úřadu má ovšem význam jen prejudicielní, a st-li není jím nijak bráněno, aby pořadem práva nedocílil rozhodnutí příslušného soudu o rozsahu své soukromoprávní povinnosti oproti elektrárnám. Kdyby pak rozsudkem soudním bylo nalezeno, že st-l není na základě soukromo-

právního ujednání povinen trpěti přepnutí svého pozemku vedením, jímž se proud do jeho domu nepřivádí, získal by tím ve smyslu § 86 odst. 1 č. 3 správ. řádu, vydaného nař. č. 8/1928 Sb., důvod pro obnovu řízení správního, čímž by pak schvalovací úřad byl postaven před úkol o do-
datečném povolení elektrického vedení přes pozemek st-lův znovu roz-
hodnouti a musil by při tom vycházeti ze skutečnosti, že elektrárny sou-
kromoprávním ujednáním nenabýly práva st-lův pozemek vedením pře-
pnouti.

Zbývá tedy již jen námitka, že důvody, jež žal. úřad uvedl k vyvrá-
cení námítky st-lovy vytykající nedostatečnost bezpečnostních zařízení
na vedení přepínajícím jeho pozemek pro případ požáru, resp. potřeby
jeho hašení, jsou neúplné, resp. logicky vadné. K této námitce dlužno
poukázati k tomu, že již při komis. jednání ze 16. dubna 1931 námitku
st-lovu, že bude znemožněno hašení ohně, státní technik ve svém dobro-
zdání podrobně probral a vyvrátil, aniž st-l proti tomuto posudku co
namítal. Ale pak vzhledem k uznané procesní zásadě, že strana, které
bylo znalecké dobrozdání k vyjádření předestřeno, má povinnost — po-
kud si snad nevyžádá další lhůtu — přednésti proti němu veškeré ná-
mitky, jež v tomto procesním stadiu přednésti mohla, a že proto nemá
nároku, aby úřad přihlížel k takovýmto námitkám, předneseným teprve
v některém stadiu pozdějším, nebyl st-l oprávněn správnost a úplnost
znaleckého dobrozdání bráti v pochybnost teprve v odvolání, a nelze
proto vytýkati žal. úřadu ani vadnost řízení ani nezákonnost, jestliže své
rozhodnutí založil na uvedeném znaleckém dobrozdání, o němž nelze
důvodně tvrditi, že by trpělo nějakou zřejmou nelogičností.

Č. 11.826.

O b e c n í v o l b y: * Straně, na jejíž jméno zněla volební skupina,
která zvoleného člena obecního zastupitelstva kandidovala, nepříslušel
před účinností zák. č. 122/33 Sb. nárok domáhati se prohlášení,
že členství zvoleného v obecním zastupitelstvu zaniklo z důvodu, že
člen, o něhož jde, ze strany vystoupil nebo byl z ní vyloučen.

(Nález ze dne 5. dubna 1935 č. 11.331/35.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 8018/29.

V ě c: Krajské vedení německé křesťansko-sociální strany lidové pro
severní Moravu a Slezsko v B. a Karel T. v K. proti ministerstvu vnitra
o legitimaci k uplatnění nároku na prohlášení zániku členství v obec-
ním zastupitelstvu.

V ý r o k: Stížnost Krajského vedení německé kře-
stiansko-sociální strany lidové pro severní Mor.
a Slez. v B. se zamítá pro bezdůvodnost. Ke stíží-
nosti Karla T. zrušuje se nař. rozhodnutí pro vad-
nost řízení.

D ů v o d y: Rozhodnutím ze 16. prosince 1930 vyslovil zem. úřad
v Brně podle ustanovení § 10 posl. odst. řádu volení v obcích, že Dr.